

UTQ online e-Training Course

ใบความรู้ที่ 1.1

เรื่อง “แนวคิดและหลักการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ระดับประถม”

ในการเรียนรู้ภาษาแม่ (Native language) มนุษย์เราจะเรียนรู้ตามลำดับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเสมอ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศก็น่าจะยึดหลักการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ เช่นกันคือ เริ่มตั้งแต่ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะแยกสอนแต่ละทักษะก่อนหลังตามลำดับ หากแต่เป็นการสอนแบบผสมผสานทักษะทั้งสี่ เพียงแต่การจัดการกิจกรรมนั้นควรจะต้องให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับเนื้อหาทางภาษาที่จะสอนด้วยการฟังก่อนจึงให้พูด แล้วตามด้วยการอ่านและการเขียน ดังนั้น ในการเรียนการสอนในครั้งหนึ่งๆ ผู้เรียนจะได้ฝึกครบทั้งสี่ทักษะโดยมีอาจจะกำหนดอัตราส่วนของการฝึกทักษะต่างๆ อย่างแน่นอนตายตัวได้ อย่างไรก็ตาม ทักษะที่จะต้องฝึกควบคู่กันไปเสมอก็คือ ทักษะการฟัง-พูด ซึ่งถือว่าเป็น Oral communication ทักษะการฟัง-พูดนี้เป็นทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้ภาษา แต่เป็นทักษะที่ยากที่จะฝึกในภาพการเรียนการสอนในห้องเรียน

1. แนวคิดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับประถมศึกษา

แนวคิดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกิดจากการบูรณาการของทฤษฎีการเรียนรู้ของ 2 กลุ่มดังนี้

1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) นักคิดกลุ่มนี้มองธรรมชาติมนุษย์ในลักษณะที่เป็นกลางคือไม่ดีไม่เลวการกระทำของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (stimulus - response) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง การเรียนรู้ของกลุ่มนี้ใช้การวัดสังเกตและทดสอบพฤติกรรม ได้แก่แนวคิดของทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไดค์ ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) แบบอัตโนมัติของ พาฟลอฟ และวัตสัน การวางเงื่อนไขของ สกินเนอร์ ทฤษฎีการเรียนรู้ของ อัลลิสเป็นต้น ด้านการเรียนรู้ภาษาแล้วนักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าผู้เรียนจะเรียนรู้และจดจำภาษาได้ดีนั้นต้องฝึกการใช้ภาษาให้เป็นนิสัย มีการเรียนซ้ำๆ ทวนหลายๆ ครั้งจนเกิดเป็นความเคยชินและสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มพุทธินิยมหรือกลุ่มความรู้ความเข้าใจ (Cognitivism) กลุ่มนี้เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด แนวคิดกลุ่มนี้เริ่มขยายความคิดที่เน้นทางด้านพฤติกรรมออกไปสู่กระบวนการทางความคิด ซึ่งเป็นกระบวนการภายในสมอง โดยนักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรมที่เกิดจากกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเพียงเท่านั้น การเรียนรู้ของมนุษย์

มีความซับซ้อนยิ่งกว่านั้น เป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมาย และความสัมพันธ์ของข้อมูลและการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหาต่างๆ เป็นการนำสติปัญญาของมนุษย์ในการสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ตนเองนั่นเอง เช่น ทฤษฎีของเกสตัลท์ เคิร์ท เทวิล ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ และบรูเนอร์ ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสเชเบล เป็นต้น ด้านการเรียนรู้ภาษาแล้วนักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าผู้เรียนจะเรียนรู้และจดจำภาษาได้ดีนั้นนอกจากการฝึกการใช้ภาษาให้เป็นนิสัย และมีการเรียนซ้ำๆ ทวนหลายๆ ครั้งจนเกิดเป็นความเคยชินและสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติแล้วในการเรียนรู้หรือฝึกทางภาษานั้นผู้เรียนต้องได้ฝึกการใช้ความคิดและสติปัญญาควบคู่ไปด้วย

ดังนั้นจากแนวคิดของทั้งสองกลุ่มนักคิดดังกล่าวสามารถสรุปเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับประถมได้ดังนี้

- 1) ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ หลายๆ รูปแบบเพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย
- 2) กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกนั้นควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิด และควรมีกิจกรรมที่สอดคล้อง

การฝึกคิดในรูปแบบต่างๆ กัน

- 3) กิจกรรมที่นำมาให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาและฝึกการคิดนั้นควรใช้สื่อช่วยให้เข้าใจภาษาที่ฝึก
- 4) กิจกรรมที่นำมาให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาและฝึกการคิดนั้นควรใช้กิจกรรมที่เร้าความสนใจให้

ผู้เรียนอยากฝึก

- 5) ควรสร้างกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาและฝึกการคิดด้วย

2. หลักการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับประถมศึกษา

หลักการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นยึดตามแนวคิดของนักคิดทั้งสองกลุ่มดังกล่าวพอสรุปเป็นข้อๆ ดังนี้

2.1 หลักการ Repetition หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่มีลักษณะของการซ้ำ จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีเนื่องจากการทำซ้ำๆ ทวนซ้ำๆ ช่วยให้เกิดการจำได้และสามารถถ่ายโอนจากความรู้เดิมไปช่วยในการฝึกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ความรู้ใหม่ได้ เช่น

ตัวอย่างที่ 1	I love the dog.
	I love the frog.
	I love the log.
ตัวอย่างที่ 2	I wear the skirt.
	I wear the shirt.
	I wear the shorts.
ตัวอย่างที่ 3	I buy a net.
	I buy a pet.
	I buy a jet.

2.2 หลักการ Rhythm (Rhythmic) หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมประกอบจังหวะ จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียนรู้กับประโยคหรือกิจกรรมที่ผู้สอนทำให้เกิดท่วงทำนองมากกว่าการเรียนรู้กับประโยคหรือกิจกรรมเดียวกันแต่เป็นธรรมดาไม่มีทำนองมาเป็นสิ่งเร้าให้เกิดความสนุกสนาน

เช่น

ครูผู้สอนพูดประโยคประกอบการปรบมือดังนี้

I am in the wood. I see Robinhood sitting on his horse.

จากนั้นให้นักเรียนเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำอื่นดังนี้

sleeping	smiling	standing	eating	kissing	crying
----------	---------	----------	--------	---------	--------

I am in the wood. I see Robinhood sleeping on his horse.

I am in the wood. I see Robinhood smiling on his horse.

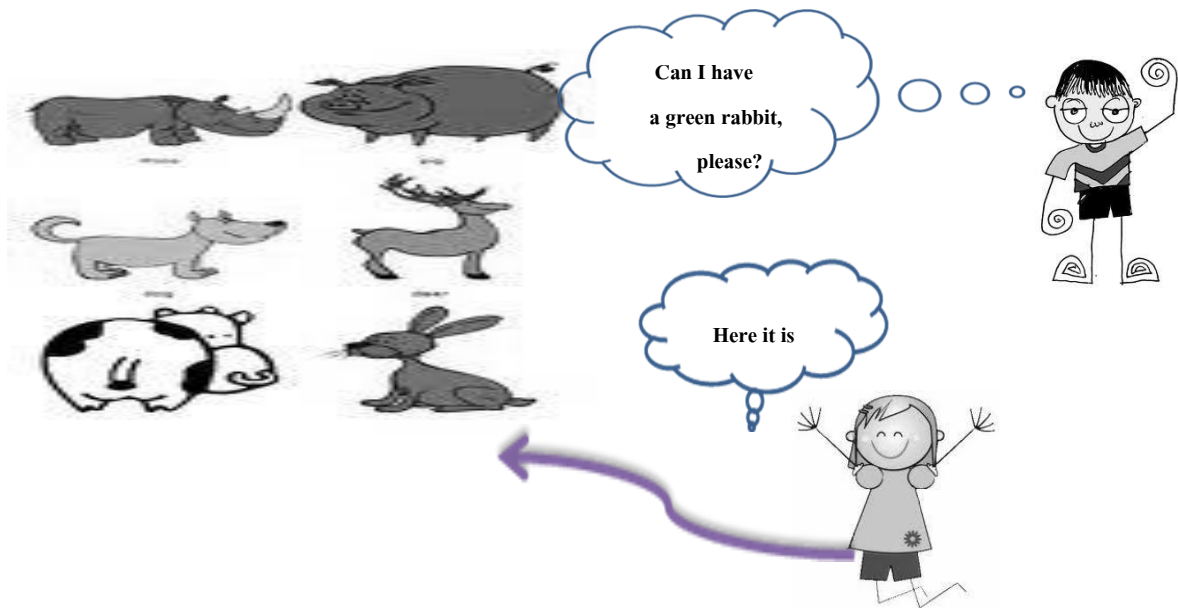
I am in the wood. I see Robinhood standing on his horse.

I am in the wood. I see Robinhood eating on his horse.

I am in the wood. I see Robinhood kissing on his horse.

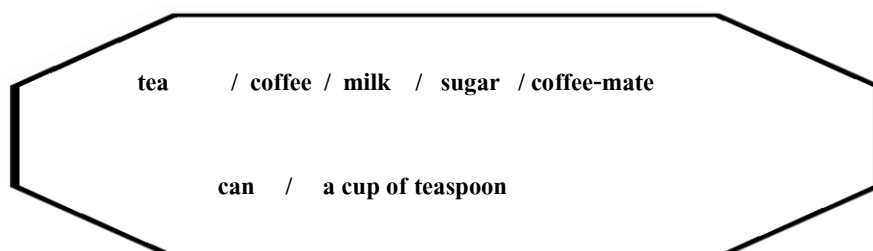
I am in the wood. I see Robinhood crying on his horse.

2.3 หลักการ Comprehensible input หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่กำลังเรียนรู้หรือกำลังฝึก โดยผู้สอนต้องใช้สื่อประกอบหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจแล้วจึงฝึกตามที่ผู้สอนจัดเตรียมให้อย่างมีความหมายเช่น

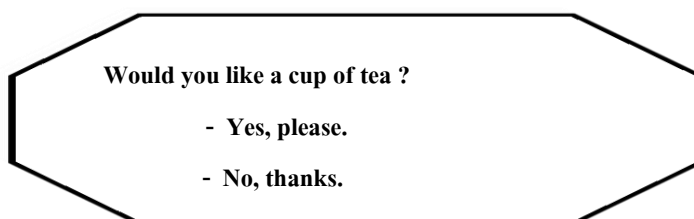

2.4 หลักการ Grouping หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่เตรียมไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาที่เป็นกลุ่มประสบการณ์ ไม่สับสน เช่น ครั้งนี้เป็นการเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์หมวดอาหาร ดังนั้นโครงสร้างประโยคและกิจกรรมการฝึกก็ควรจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาหาร ไม่ควรสลับไปสลับมากับคำศัพท์ในหมวดอื่นๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้เรียน ตัวอย่างเช่น

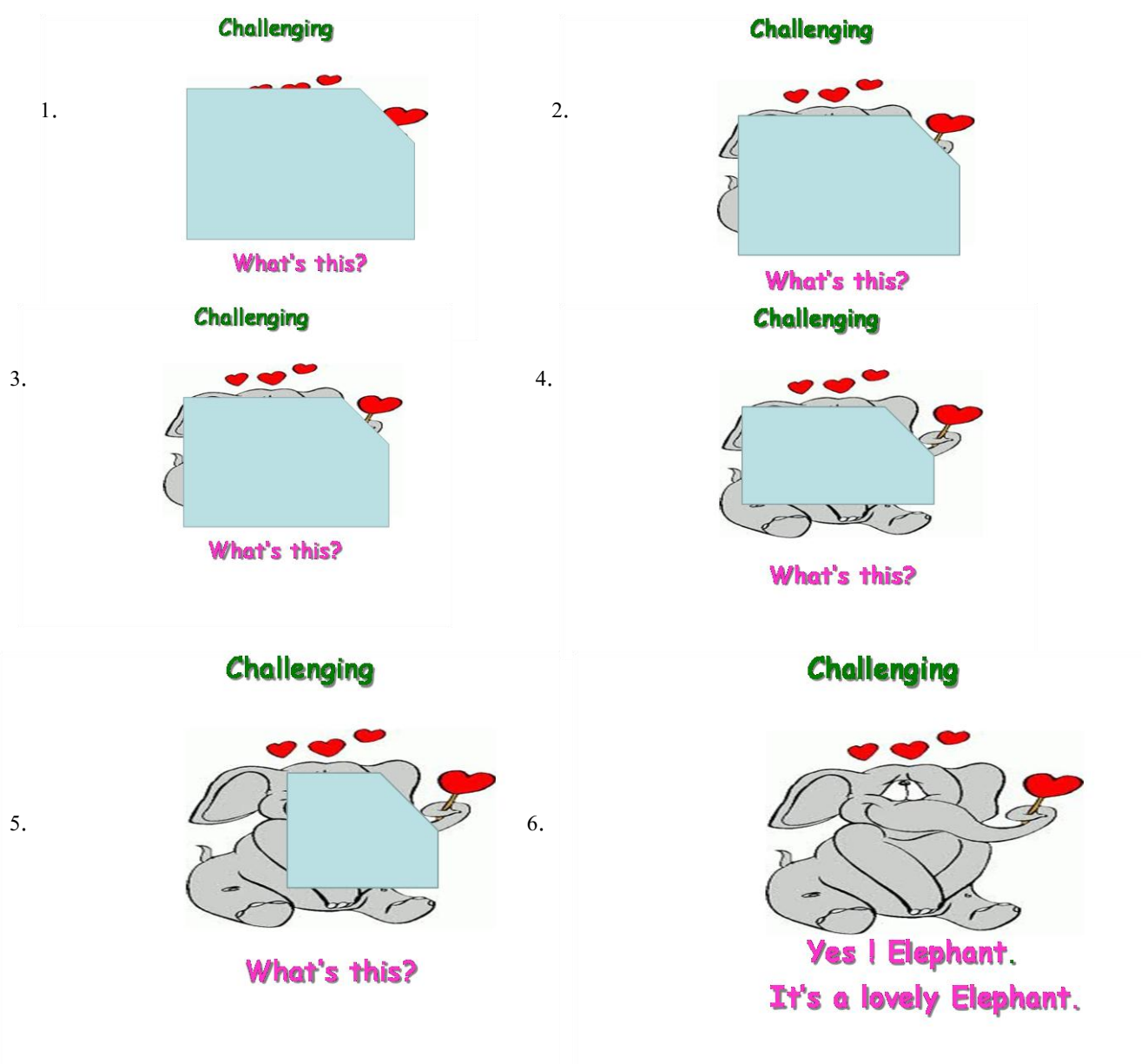
คำศัพท์

ประโยค

2.5 หลักการ Challenging หมายถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่ท้าทาย เพื่อเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะฝึกภาษา นอกจากนั้นกิจกรรมที่มีลักษณะท้าทายผู้เรียนหรือเป็นตัวกระตุ้นผู้เรียนแล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานในการฝึกภาษาในชั้นเรียนอีกด้วย ตัวอย่างเช่นการสอนคำศัพท์หรือการนำเข้าสู่บทเรียนอาจทำได้โดยการค่อยๆเปิดภาพให้ผู้เรียนเห็นทีละนิดแล้วให้ทายว่าในภาพนั้นคืออะไร ซึ่งกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะตื่นตื้นอยากเป็นผู้ที่ทายถูกจึงต้องพยายามถามคำถามครูผู้สอน นั่นก็คือผู้เรียนได้พยายามสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาตินั่นเอง

3. ลักษณะกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดี

- 3.1 เป็นกิจกรรมที่มีความท้าทาย เร้าความสนใจให้ผู้เรียนอยากร่วมกิจกรรม
- 3.2 เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะน่าสนใจ กิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนรู้สึกกระฉับกระเฉง กระตือรือร้นตลอดการร่วมกิจกรรม
- 3.3 เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการใช้ภาษาในการสื่อสารตามเนื้อหาที่เรียนในขณะนั้นได้
- 3.4 เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนสามารถเตรียมและดำเนินกิจกรรมในห้องเรียนได้ง่ายและอยู่ในความสามารถที่ครูผู้สอนสามารถจัดหาและบริหารจัดการได้
- 3.5 เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาจริงๆ ไม่ใช่เป็นกิจกรรมที่จัดเพื่อความสนุกสนานเท่านั้นแต่ไม่ได้ฝึกภาษาตามเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ในครั้งนั้นเลย

UTQ online e-Training Course

ใบความรู้ที่ 1.2

เรื่อง “การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร”

ความหมาย

การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอน ตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการ ใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use) ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่างๆ และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ก็ไม่ได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy) แต่อย่างใด

2 จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคมมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยครูช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออก ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

3 ความสำคัญ

กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้ เชื่อว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญ เขาจะเรียนได้ดีถ้าเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้ว ให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี นอกเหนือจากสองเรื่องที่กล่าวมาแล้ว ก็คือต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปประโยคด้วย

ในช่วง ค.ศ.1975 ได้มีการเสนอแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารขึ้น โดยมีความเชื่อว่าภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือระบบที่ใช้ในการสื่อสาร หรือสื่อความหมายได้ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาจึงควรจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร หรือสื่อความหมายได้ นอกจากนั้นการสื่อสารเป็นกระบวนการ

อย่างหนึ่ง การรู้รูปแบบหน้าที่ และความหมายของภาษาเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ ผู้เรียนต้องสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ได้จริง

การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบจริงในชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย ดังที่ ลิตเติลวูด (Littlewood, 1983) กล่าวไว้ สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแค่ความรู้ด้านไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสาร ด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ คำกล่าวนี้ สอดคล้องกับความเห็นของวิดโดว์สัน (Widdowson, 1979) ที่ว่า ความสามารถในการเรียบเรียงประโยค มิใช่เป็นความสามารถในการสื่อสาร การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิดในโอกาสต่างๆ กัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม-ตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้น ความรู้ในการแต่งประโยคเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ความรู้ความเข้าใจภาษาเท่านั้น มันอาจจะเป็นประโยชน์อยู่บ้าง แต่ถ้าจะให้เกิดประโยชน์มากที่สุดก็ต้องสามารถนำความรู้ไปใช้และนำประโยคไปใช้ให้เป็นปกติวิสัยได้ตามโอกาสต่าง ๆ ของการสื่อสาร

4 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามคำจำกัดความที่ ดักลาส บราวน์ (H.Douglas Brown, 1993) เสนอไว้ มีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

4.1 เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่ องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาและไวยากรณ์

4.2 เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลัก แต่รูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

4.3 ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสารมีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4.4 การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุดผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน จากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษา ว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา

โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์ จริง แนวคิดนี้จึงการเป็นขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

5. ลักษณะสำคัญของแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

อรพิน พจนานนท์ (2537) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยึดหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

1) Know what you are doing ในการเรียนรู้ภาษาแต่ละบทเรียนผู้เรียนควรจะได้รู้ และตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนว่า เขากำลังทำอะไร เพื่ออะไร หลังจากจบบทเรียน เราควรจะทราบว่าเขาสามารถใช้ภาษาที่ได้เรียนกับใคร หรือสถานการณ์ใดได้บ้าง การจัดเนื้อหาในการเรียนรู้ควรเป็น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ด้านการอ่าน เนื้อหาเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจในคำชี้แจง หรือคำแนะนำให้ทำสิ่งต่างๆ

ด้านการเขียน เนื้อหาเป็นเรื่องการจองห้องพักในโรงแรม

ด้านการพูด เนื้อหาเป็นการถามทิศทางของสถานที่ต่างๆ

ด้านการฟัง เนื้อหาเป็นเรื่องการพยากรณ์อากาศ

เมื่อจบบทเรียนแล้ว นักเรียนควรจะเห็นความสามารถในการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้

2) The whole is more than the sum of the parts การเรียนรู้ภาษาเพื่อให้ใช้ได้จริง ๆ นั้น ผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจความคิดอันเกิดจากเนื้อหาทั้งหมด (Strings of Sentences) ไม่ใช่เข้าใจส่วนย่อย ๆ แต่ละประโยค แล้วจึงนำประโยคเหล่านั้น มารวมกันเป็นเนื้อความทั้งหมด

3) The processes are as important as the forms ในการจัดการเรียนรู้ภาษา กระบวนการที่ใช้ในการฝึกมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับรูปแบบของภาษาที่ฝึก ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ภาษา ครูควรคำนึงถึง สิ่งต่อไปนี้

3.1) Information Gap โดยหลักธรรมชาติการติดต่อสื่อสาร ก็คือการคุยกันระหว่างคนสองคนมากกว่า โดยจะมีสิ่งที่ฝ่ายหนึ่งรู้ และอีกฝ่ายไม่รู้ ฝ่ายที่ไม่รู้จะเป็นฝ่ายถาม การสื่อสารจึงเกิดขึ้น การเรียนรู้ภาษาในสมัยก่อนไม่ได้คำนึงถึงหลักข้อนี้ ทั้งครูและนักเรียนต่างก็รู้ข้อมูลเช่นเดียวกัน แต่ทั้งสองฝ่ายก็ต้องถามเหมือนกัน เป็นการแสดงมากกว่าการสื่อสารจริง หรืออาจกล่าวได้ว่า ไม่เป็นการสื่อสารแบบธรรมชาติ

3.2) Choice ในการสื่อสารจริง ผู้ตอบจะสามารถตอบได้หลายอย่างต้องเห็นผลของการฝึกว่าเป็นอย่างไร และเขาจะสามารถใช้ผลของการเรียนได้อย่างไรบ้าง

3.3) Feedback ภายหลังจากการฝึกการสนทนาโต้ตอบกันในชั้นเรียน ผู้เรียนต้องเห็นผลของการฝึกว่าเป็นอย่างไร และเขาจะสามารถใช้ผลของการเรียนได้อย่างไรบ้าง

3.4) To learn it, do it. การจัดการเรียนรู้ภาษาที่นักเรียนนั่งฟังครูพูดอยู่ตลอดเวลาถือเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ถ้าจะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ ผู้เรียนเท่านั้นที่จะเป็นผู้ฝึกทักษะในการใช้ภาษา

3.5) Mistakes are not always a mistake ในการเรียนรู้ภาษาหากผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ผิดแต่ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ ความผิดทางไวยากรณ์นั้นก็ไม่มีผลสำคัญแต่อย่างใด ความพยายามที่ผู้เรียนได้แสดงออกในทักษะการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ ถือว่ามีความสำคัญมากกว่าความผิดเล็กๆ น้อย ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

6 ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมี 3 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นนำเสนอ (Presentation) หมายถึง ครูเสนอเนื้อหาภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมาย การนำเสนอภาษาจะนำสถานการณ์ที่ผู้เรียนสนใจมาช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของหัวข้อทางภาษาหรือรูปแบบภาษาที่ต้องการสอนในแต่ละบท มีการใช้คำถามนำเพื่อให้ผู้เรียนเข้าสู่หัวข้อทางภาษา เช่น การซักถามข้อมูลและรูปแบบภาษาที่จะสอน เป็นต้น จากนั้นครูจะเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตจากตัวอย่าง เน้นให้เห็นจุดสำคัญของรูปแบบประโยคเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการใช้รูปแบบไวยากรณ์นั้น ๆ ได้ชัดเจนและถูกต้องยิ่งขึ้น

2) ขั้นฝึก (Practice) หมายถึง ครูให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่เสนอในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่ การฝึกอาจอยู่ในรูปของสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้รูปแบบภาษาที่นำเสนอ อาจเป็นการฝึกทั้งชั้นหรือในรูปกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำร่วมกัน โดยครูเป็นเพียงผู้ควบคุมให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดีเท่านั้น กิจกรรมดังกล่าวมักเป็นกิจกรรมกลุ่มเพื่อเปิดโอกาสให้ทุกฝึกได้ฝึกใช้รูปแบบภาษาที่เรียนมาอย่างทั่วถึง การฝึกโดยใช้กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเพลิดเพลิน และขณะเดียวกันได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาเพื่อสื่อสารจริง ๆ ซึ่งจะช่วยให้การฝึกมีความหมาย

3) ขั้นใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) หมายถึง ครูให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาบ้างแล้วจากขั้นที่ 2 ในกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ในทักษะต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ได้ฝึกมาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งเอื้อต่อการใช้ภาษาที่สมจริงในขั้นใช้ ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้ภาษามากขึ้นเนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่

7 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ทำได้หลายวิธี ทั้งโดยการทดสอบไม่มีการทดสอบ การวัดและประเมินผลโดยไม่มีการทดสอบนั้นอาจทำได้โดยการ สังเกตความสนใจ ความเอาใจใส่แบบฝึกหัด การซักถามในเนื้อหา ตลอดจนความร่วมมือในการทำ กิจกรรม ส่วนการวัดและประเมินผลโดยการทดสอบมักใช้แบบทดสอบที่ครูผู้สอนเป็นผู้จัดทำขึ้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ กล่าวถึงลักษณะของการทดสอบความสามารถ ทางการสื่อสารว่า ควรเป็นการประเมินผลภาพรวมในรูปของทักษะสัมพันธ์ซึ่งเป็นการวัดความรู้หลายอย่างประกอบกัน โดยมุ่งวัดการใช้ภาษาในสภาพจริงหรือสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นเลียนแบบสถานการณ์จริง ตัวอย่างข้อสอบแบบนี้ คือ การทดสอบความเข้าใจภาษาจากการฟัง พูด อ่านและเขียน จะเป็นข้อสอบ แบบเติมคำลงในช่องว่าง การเขียนตามคำบอก การสัมภาษณ์หรือการเขียนเรียงความ สำหรับการ ทดสอบวัตถุประสงค์ย่อยนั้น การออกข้อสอบจะเป็นแบบเลือกตอบ แบบจับคู่ หรือเติมคำ ผู้สอนจะ ประเมินผลเป็นระยะแล้วปรับปรุงการเรียนหลายครั้งระหว่างภาคเรียนแล้วประเมินผลสรุปเพื่อวัด ผลสัมฤทธิ์ในปลายภาคเรียนอีกครั้งหนึ่ง

สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ จึงจำเป็นต้องใช้การวัดหลากหลายแบบเพื่อให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมาย

8 กิจกรรมและการใช้สื่อในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) การใช้สื่อเป็นของจริง (Authentic Materials) เพื่อการแก้ไขปัญหาซึ่ง นักเรียน ไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกได้ และเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียน เรียนภาษา อย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่างๆ วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารมักใช้สื่อจริงในการจัดการ เรียนรู้ ครูอาจคัดข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์จริงๆ มาจัดการเรียนรู้ และให้การบ้านโดยให้นักเรียน ฟังการพูดจากวิทยุ หรือโทรทัศน์จริงๆ การพยากรณ์อากาศ อย่างน้อยควรเป็นสื่อที่นำมาจากภาษาที่ใช้ จริง อีกวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ได้คือ สื่อที่ไม่มีข้อความ หรือที่ไม่ต้องใช้ภาษามากนัก แต่ต้อง สามารถนำมาอภิปรายได้อย่างกว้างขวางเช่น เมนูอาหาร ตารางเวลา เป็นต้น

2) การเรียงประโยคที่จัดวางอย่างสับสน (Scrambled Sentence) นักเรียนได้อ่านข้อความอาจจะมาจากเรื่องที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ครูจะให้นักเรียนเรียงเรียงประโยคใหม่ให้ ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่เรียนกิจกรรมนี้จะฝึกให้นักเรียนรู้เกี่ยวกับ Cohesion และ Coherence โดยเรียนรู้อันว่าประโยคต่างๆ เชื่อมต่อกันได้อย่างไร ซึ่งเป็นการเรียนรู้อีกระดับหนึ่งทางภาษาศาสตร์ โดยต้องรู้การ อ้างอิงย้อนหลัง ซึ่งเป็นตัวสำคัญในการเชื่อมข้อความ ครูอาจให้นักเรียนเรียงเรียงประโยคในบท สนทนาใหม่ให้ถูกต้อง หรืออาจจัดชุดรูปภาพให้เป็นเรื่องราวและเขียนประโยคประกอบเรื่องขึ้น เป็น ต้น

3) เกมทางภาษา (Language Games) มีการนำเกมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากผู้เรียนจะได้รับ ความสนุกสนานแล้วยังเป็นการฝึกการใช้ภาษาได้อย่างดี ยิ่ง เกมที่จะใช้ได้ดีต้องมีลักษณะ 3 ประการคือ

3.1) การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เกิดจากผู้พูดไม่ทราบว่าเพื่อนในชั้นจะทำอะไร ในที่สุดสัปดาห์นี้

3.2) ตัวเลือก (Choice) ผู้พูดมีตัวเลือกว่าจะคาดการณ์ว่าเพื่อนน่าจะทำอะไร และใช้คำพูดอย่างไร

3.3) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feed back) ผู้พูดจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากสมาชิกคนอื่นๆในกลุ่ม ถ้าประโยคที่เขาใช้ไม่เป็นที่เข้าใจก็จะไม่ได้รับคำตอบจากคนอื่น ถ้าผู้พูดได้รับคำตอบก็แสดงว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นผู้อื่นเข้าใจ

4) ภาพชุดเรื่องราว (Picture Strip Story) มีหลายๆกิจกรรมที่ใช้ภาพชุดและได้นำเสนอไว้แล้วเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียงประโยคที่สับสน ในกิจกรรมนี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้รับภาพชุดคนหนึ่งในกลุ่มจะให้เพื่อนดูภาพแรก และให้ทายว่าภาพที่สองจะเกี่ยวกับอะไร เขามีตัวเลือก (Choice) ที่จะเลือกทายว่าภาพนั้นควรเป็นอะไร และจะใช้คำพูดในการทายว่าอย่างไรและจะได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feed back) อาจจะไม่ใช้รูปประโยคแต่เป็นลักษณะของภาพ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้กับการคาดคะเนของเขา กิจกรรมนี้เป็นเพียงตัวอย่างของการใช้เทคนิคการแก้ปัญหาในการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร เพราะมีลักษณะครบทั้ง 3 ประการดังกล่าว นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดและทำงานร่วมกัน เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ และยังได้ฝึกสนทนาด้วย

5) บทบาทสมมติ (Role – play) เป็นกิจกรรมที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนมีโอกาสฝึกสนทนาสื่อสารในสภาพสังคมต่างๆ และในฐานะต่างๆกัน ในการใช้บทบาทสมมติผู้สอนจะกำหนดบทบาทของแต่ละคน โดยจะกำหนดว่าผู้เรียนจะแสดงเป็นใคร อยู่ในสถานการณ์อะไร จะพูดเกี่ยวกับอะไร แต่สิ่งที่จะพูดต้องคิดเอาเอง แบบหลังนี้เข้าถึงแนวคิดการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร มากกว่า เพราะให้ตัวเลือก (Choice) ผู้เรียนมากกว่า บทบาทสมมติจะมีข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เมื่อผู้เรียนไม่แน่ใจว่าผู้อื่นพูดอะไร ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feed back) ให้เขาทราบว่าสิ่งที่เขาพูดสื่อสารนั้นเป็นอย่างไรด้วย

9 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ข้อดีของแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) เป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

2) เป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิด และความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา

3) ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นคู่ และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย และความรับผิดชอบ

ข้อจำกัดของแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารนี้ ต้องการครูที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น ความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม การจัดกิจกรรมและการสร้างสถานการณ์ในห้องเรียนให้เหมือนจริง

2) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความรู้ความสามารถในรูปแบบ ของภาษา ดังนั้นการวัดและประเมินผลจะเน้นทักษะสัมพันธ์ และต้องวัดตลอดทั้งเทอม จึงจะพัฒนาการสื่อสารของผู้เรียน ครูจึงต้องวัดผลอยู่ตลอดเวลา และต้องมีความรู้ทักษะในการวัดผลแบบต่างๆ และนำมาใช้อย่างถูกต้อง จึงจะทำให้ประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อความหมายนี้มีข้อดีอยู่มากมายที่เห็นได้ชัด คือ ภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนเป็นภาษาที่ใช้จริง ๆ ในการสื่อสารในสถานการณ์ที่เหมาะสม ไม่ใช่เรียนแล้วพูดกับชาวต่างประเทศไม่ได้หรือท่องบทสนทนาได้อย่างแม่นยำ แต่เมื่อคู่สนทนาพูดประโยคที่แตกต่างไปจากที่เคยท่องจำก็ไม่สามารถโต้ตอบได้นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ ภาษาที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ฝึกเองนั้น ผู้เรียนต้องทำงานเป็นกลุ่ม เขาจะเห็นความสำคัญของตนเอง และสนุกสนานเพลิดเพลินด้วย อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนรู้แบบนี้ ครูต้องเป็นผู้มีความสามารถทางภาษา และมีความเข้าใจในหลักการของการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย รวมทั้งมีความสามารถทางภาษา และมีความเข้าใจในหลักการของการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อความหมายรวมทั้งมีความสามารถทางด้านเทคนิค วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ดี และสอดคล้องกับหลักการ จึงจะทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบผลสำเร็จ

สรุปวิธีการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จุดเน้นอยู่ที่ การนำภาษาที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้ในสถานการณ์จริง ครูผู้จัดการเรียนรู้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตลอดจนมีความสามารถในทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ซึ่งในกลุ่มี้อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (2545) ได้กล่าวถึงหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีแนวจัดการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์ และบรรยากาศการเรียนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยใช้รูปแบบและสื่ออุปกรณ์ที่หลากหลาย การจัดกิจกรรมจะผสมผสาน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพ นอกจากนี้ในการกำหนดสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ในสาระที่ 3 ได้กล่าวถึง ภาษากับความสัมพันธ์ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ที่มีการเชื่อมโยงหรือบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนา และเปิดโลกทัศน์ของตนเอง การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการมีประวัติและมีการพัฒนาตามลำดับ และนักการศึกษาได้นำมาใช้กับการจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง สำหรับประเทศไทย ได้เห็น

ความสำคัญ และความจำเป็นของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ดังปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2544

หลักในการพิจารณานำกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษมาใช้ในชั้นเรียน

1. ควรเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับเรื่องที่สอน ปัญหาการเรียนการสอนที่เด่นชัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดในแผนการสอนแต่ละคาบเวลา
2. ควรเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับขั้นตอนการสอนกิจกรรมต่างๆ ของการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

2.1 กิจกรรมในขั้นการเสนอเนื้อหา (Presentation)

2.2 กิจกรรมในขั้นฝึก (Practice)

2.3 กิจกรรมในขั้นการใช้ภาษา (Production) 3. ควรพิจารณาเลือกกิจกรรมให้

เหมาะสมกับสถานการณ์ อายุ วุฒิภาวะ และระดับความรู้ของผู้เรียน

4. ผู้สอนไม่จำเป็นต้องใช้กิจกรรมเพื่อประกอบการสอนทุกคาบการสอน ควรพิจารณาถึงช่วงเวลาที่จะใช้กิจกรรม ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจและความสนใจของนักเรียนแต่ละช่วงเวลาอาจแตกต่างกันได้

5. ในการนำกิจกรรมไปใช้ประกอบการสอนแต่ละครั้ง ผู้สอนควรแบ่งเวลาดำเนินการให้เหมาะสม ไม่ควรใช้เวลานานเกินไป จนกระทั่งผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ได้รับเนื้อหาตามบทเรียนอย่างครบถ้วน

7. ควรพิจารณาถึงความพร้อมในเรื่องวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในกิจกรรมแต่ละครั้ง

8. เมื่อเลือกกิจกรรมได้แล้ว ควรเตรียมการทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม โดยทำความเข้าใจในการดำเนินกิจกรรม วางแผนการจัดกิจกรรม ตลอดจนเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ไว้ล่วงหน้าให้ครบถ้วน

9. ผู้สอนสามารถประเมินกิจกรรมได้ในระหว่างการเรียนการสอนในชั้นเรียนตามปกติโดยดำเนินการประเมินพฤติกรรมด้านต่างๆ ที่กำหนดไว้ในกิจกรรม ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเนื้อหาทางภาษาและการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ตลอดจนคุณลักษณะด้านต่างๆ ที่พึงประสงค์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ความเชื่อมั่นและความกล้าแสดงออก ความรับผิดชอบในการทำงาน ฯลฯ วิธีการประเมินอาจให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในกิจกรรมต่างๆ หรือผู้สอนเป็นผู้สังเกตพฤติกรรม

ประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

จากแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศักราช 2544 มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความได้ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยยึดแนวหลักคือ จัดการเรียนการสอนโดยเน้นการพัฒนาทักษะต่างๆ จัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ กิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้

ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งหลักสูตรได้เสนอแนะแนวการจัดการกิจกรรมในการเรียนการสอนไว้มากมาย เช่น การใช้สถานการณ์จริงในห้องเรียน การใช้บทบาทสมมติ กิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response) กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม เกมทางภาษา สถานการณ์จำลอง ซึ่งพอสรุปได้ว่าเป็นกิจกรรมประเภทเกม การแสดงบทบาทสมมติ และเพลงตลอดจนกิจกรรมเข้าจังหวะ โดยทุกกิจกรรมมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน และเหมาะสมกับสถานการณ์จริง ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมดังกล่าวนี้ เพื่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะได้บรรลุตามแนวการจัดการสอนตามหลักสูตร

1. เกมกับการสอนภาษาอังกฤษ

เกม หมายถึง การเล่น หรือการแข่งขัน เป็นกิจกรรมที่มีกฎเกณฑ์ กติกา และวิธีการเล่น ตลอดจนลักษณะการสิ้นสุดของเกม การเล่นอาจเป็นการเล่นรายบุคคล ซึ่งเป็นการแข่งขันกับตนเอง หรือเล่นเป็นกลุ่ม

บทบาทของเกมในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1.1 เกมช่วยพัฒนามโนคติทางภาษาอังกฤษ ผู้เรียนในระดับประถมศึกษานั้นจะพัฒนามโนคติที่เป็นสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเกมถือว่าเป็นสื่อที่เป็นรูปธรรมได้ดี และสามารถพัฒนาแนวคิดในลักษณะรูปธรรมได้

1.2 เกมเป็นกิจกรรมการฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ในบางครั้งผู้สอนอาจจะให้เล่นเกมแทนการทำแบบฝึกหัดลงสมุด

1.3 เกมช่วยพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาและหาแนวทางในการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายได้อย่างสนุกสนานและผ่อนคลาย

1.4 เกมสามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลในเรื่องการเรียนรู้ ผู้เรียนบางคนอาจเรียนรู้ได้เร็ว บางคนเรียนรู้ได้ช้า สำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้เร็ว เกมจะช่วยพัฒนาทั้ง 4 ทักษะทางภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ส่วนผู้เรียนที่เรียนรู้ช้า เกมจะมีส่วนช่วยในการฝึกย้ำซ้ำทวนในส่วนที่ยังไม่เข้าใจ การใช้เกมเพื่อฝึกซ้ำบ่อยๆ จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเข้าใจได้ดีขึ้น

1.5 เกมเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ความรู้ในเนื้อหากว้างขวาง เช่น จัดโปรแกรมแข่งขันทายปัญหาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

1.6 เกมสามารถใช้เป็นกิจกรรมทดสอบวิชาภาษาอังกฤษได้ เช่น อาจเป็นการทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนในแต่ละชั่วโมง หรือบทเรียนได้

1.7 เกมช่วยสร้างความสนใจ สนุกสนาน จูงใจ และทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในวิชาภาษาอังกฤษ

1.8 เกมช่วยสรุปบทเรียน หรือนำเข้าสู่บทเรียน

1.9 เกมเป็นกิจกรรมช่วยพัฒนา กระบวนการทางสังคม เมื่อมีการเล่นเกมผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถ ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น อันเป็นการเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์

จะเห็นได้ว่าเกมมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมาก ฉะนั้นการนำเกมมาเป็นกิจกรรมในการเรียนการสอนย่อมจะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ประโยชน์ของเกมประกอบการเรียนการสอน เกมประกอบการเรียนการสอน มีประโยชน์และคุณค่าต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ช่วยฝึกทักษะต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และจดจำได้ยาวนาน
4. ช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
5. ช่วยพัฒนามโนคติทางภาษาอังกฤษ
6. ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แก้ปัญหาได้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองได้อย่างเต็มที่
7. มีประโยชน์ในการสอนซ่อมเสริม
8. ช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ร่วมกันแก้ปัญหาทางภาษาอังกฤษ รู้จักการเล่นและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน รู้จักปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
9. เปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียนที่แท้จริง
10. ช่วยให้ผู้เรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

การนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนควรคำนึงถึง

1. วัตถุประสงค์ของเกมต้องชัดเจน
2. กติกาการเล่นต้องง่ายไม่ซับซ้อน
3. ใช้เวลาไม่มากเกินไป
4. เป็นเกมที่มีการเลี้ยง และให้โอกาสกับทุกคน
5. สนุกสนาน และสนองต่อจุดประสงค์ที่วางไว้
6. ฝึกฝนทบทวนสิ่งที่น่าสนใจ
7. ควรเป็นเกมที่ช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้ชนะบ้าง
8. ควรให้เกิดการแข่งขันกับตนเอง
9. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการเป็นผู้นำ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกคน
10. เป็นเกมที่เป็นแนวทางให้ผู้เรียนตรวจสอบตนเอง
11. รูปร่าง ลักษณะน่าสนใจ
12. ควรนำไปใช้ได้ทั้งที่บ้านและโรงเรียน
13. ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างเกมขึ้นเอง จะช่วยให้ผู้เรียนเป็นนักริเริ่มต่อไป

ตัวอย่างเกมการสอนภาษาอังกฤษ

FIND IT FAST

ผู้เรียน นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 และ 2

- จุดประสงค์**
1. เพื่อฝึกทักษะการฟัง
 2. เพื่อฝึกทักษะการอ่าน
 3. เพื่อทบทวนคำนาม และ Adjective

อุปกรณ์ กระดานดำและชอล์กสี

การนำเสนอบทเรียน

1. ผู้สอนให้ผู้เรียนหลายๆ คนอาสาสมัครช่วยผู้สอนเขียนคำนามต่างๆ เช่น animal, things ฯลฯ บนกระดาน ผู้เรียนอาจจะเขียนซ้ำกันได้ แต่ละคำควรจะมีสีต่างกัน เช่น cat (ชอล์กสีเขียว) หรือ cat (ชอล์กสีแดง) ฯลฯ ผู้สอนพยายามให้ผู้เรียนเขียนคำให้กระจายเต็มกระดานจากนั้น ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้อง

2. ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันอ่านคำนามที่มีคำ adjective อยู่ด้วยเช่น “a green cat” (ผู้สอนชี้ที่คำว่า cat ที่เขียนด้วยชอล์กสีเขียว)

3. แบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม เพื่อทำการแข่งขันกัน โดยผู้สอนกำหนดให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมา กลุ่มละ 1 คน ขึ้นอยู่ในตำแหน่งที่ผู้สอนกำหนดให้ ส่งชอล์กให้คนละ 1 แท่ง แล้วให้ตั้งใจฟังผู้สอน

4. ผู้สอนเลือกอ่านคำศัพท์ อยู่บนกระดาน เช่น “a red cat” ผู้สอนอ่าน 2 ครั้ง แล้วให้สัญญาณผู้แข่งขันวิ่งออกไป วงกลมรอบคำศัพท์ที่ผู้สอนอ่าน ใครวงกลมได้เร็วกว่าและถูกต้องเป็นฝ่ายได้คะแนน และผู้สอนลบคำนั้นออกไป ทำเช่นเดียวกันนี้กับผู้แข่งขันคนอื่นๆ

การนำเกมมาเป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และมีความเข้าใจ โนมนิและทักษะได้ดีขึ้น ฉะนั้น ผู้สอนควรที่จะเลือกเกมให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เกมบางเกมอาจมีรูปแบบและวิธีการเล่นแบบเดียวกัน แต่ผู้สอนสามารถดัดแปลงเพื่อฝึกทักษะหรือเนื้อหาอื่นๆ ได้ เช่น เกมโดมิโน อาจใช้ฝึกทักษะเรื่องคำนามที่นับได้และนับไม่ได้ หรือใช้ฝึกคำกริยา หรือคำคุณศัพท์บ้างก็ได้ เป็นต้น

2. เพลงและกิจกรรมเข้าจังหวะ

ในบางครั้งผู้สอนมีความจำเป็นต้องหาเพลงมาประกอบการสอนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือแม้กระทั่งการเขียน บางครั้งอาจจะตรงกับเนื้อหาหรือจุดประสงค์ของเนื้อหา แต่บางครั้งก็อาจจะไม่ตรง ซึ่งผู้สอนก็อาจจะแต่งเพลงขึ้นเองก็ได้ โดยใช้ทำนองเพลงที่มีอยู่แล้ว หรือเป็นทำนองเพลงที่ผู้เรียนคุ้นเคยอยู่แล้วก็ได้ แต่ควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์ของการเลือกเพลงหรือกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษาดังนี้

หลักเกณฑ์สำหรับเลือกเพลง หรือกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ควรเป็นเพลงที่มีเนื้อเรื่องสั้นๆ ประมาณ 2 บรรทัด ถึง 4 บรรทัด
2. เนื้อเพลงควรมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งรอบๆ ตัวผู้เรียนที่ผู้เรียนที่คุ้นเคยและเข้าใจ
3. เนื้อเพลงควรมีสาระให้ความรู้แก่ผู้เรียน
4. ไม่ใช่ถ้อยคำที่ยากเกินไป และผู้สอนควรอธิบายความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ให้ผู้เรียนฟังด้วย
5. ถ้าเป็นเพลงที่แต่งเอง ทำนองที่ใช้ควรเป็นทำนองที่ง่าย สนุกสนาน หรือทำนองที่ผู้เรียนคุ้นเคย อาจเป็นทำนองเพลงโฆษณาในวิทยุ โทรทัศน์ หรือเพลงที่กำลังเป็นที่นิยม
6. จังหวะของเพลงไม่เร็วหรือช้าเกินไป จนเกินความสามารถของเด็กในการที่จะร้องเนื้อร้องให้ทัน
7. ควรเลือกเนื้อเพลงประเภทสัตว์ต่างๆ เพราะธรรมชาติของผู้เรียนระดับประถมจะรักและชอบสัตว์มาก และต้องเป็นสัตว์ที่ผู้เรียนรู้จักหรือคุ้นเคยจนสามารถจินตนาการเนื้อเพลงได้
8. ถ้าใช้สื่อการสอนประกอบจะดีต่อการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังของผู้เรียน โดยเฉพาะที่มีผู้ผลิตขายตามท้องตลาด ผู้เรียนจะสนุกกับดนตรี ได้เรียนพูด และฟังจากเจ้าของภาษาจริงๆ

ตัวอย่างกิจกรรมเพลง

1. KNEES AND TOES

ผู้เรียน ระดับเตรียมความพร้อม ระดับอ่านออกเขียนได้ (ป.1 – ป.4)

จุดประสงค์ เพื่อเรียนคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนประกอบของร่างกาย

การเสนอเนื้อหา

1. สอนการออกเสียงคำศัพท์ของส่วนประกอบของร่างกายแต่ละส่วนที่มีในเนื้อเพลง ประกอบกับการชี้ไปยังส่วนต่างๆ ตามคำศัพท์
2. ให้ผู้เรียนร้องตามผู้สอนทีละวรรค พร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ โดยการชี้ที่ส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ตรงตามเนื้อเพลง

KNEES AND TOES

Head and shoulders, Knees and toes, Knees and toes.

Head and shoulders, Knees and toes, Knees and toes

Eyes and ears and mouth and nose.

Head and shoulders, knees and toes, knees and toes,

Arms and legs and feet and hands, feet and hands.

Arms and legs and feet and hands, feet and hands.

Eyes and ears and mouth and nose.

Head and shoulders, knees and toes, knees and toes.

สำหรับผู้เรียนระดับอ่านออกเขียนได้ ควรเพิ่มทักษะการเขียน โดยการให้วาดรูปคนหรือตุ๊กตา หรือตัวการ์ตูน แล้วให้เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นส่วนประกอบของร่างกายตามที่ได้เรียนมา

3. Total Physical Response Activities (TPR) หรือกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ

กิจกรรม TPR เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมอย่างยิ่งกับผู้เรียนทุกระดับชั้น โดยเฉพาะระดับเริ่มต้นเรียน เพราะกิจกรรม TPR จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษ โดยผ่านการใช้ท่าทางประกอบผู้เรียนจะสนุกสนานและก่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้และสะสมคำศัพท์ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

ผู้สอนควรนำกิจกรรม TPR นี้ไปใช้วันละประมาณ 5 - 10 นาที หรือมากกว่านี้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและแสดงพฤติกรรมตอบสนองตามความเข้าใจของผู้เรียนเอง อาจจะใช้ในช่วงต้นของชั่วโมงเรียน หรือช่วงท้ายของชั่วโมงเรียนก็จะเป็นการดี ผู้สอนจะต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจและจำคำศัพท์ หรือประโยคต่างๆ ได้เร็วกว่าการสอนแบบธรรมดา

จุดประสงค์ในการใช้กิจกรรม TPR

1. เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง (Listening Skill)
2. เพื่อพัฒนาความเข้าใจในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเรียนรู้รูปแบบของวลีและประโยคง่ายๆ ที่เกี่ยวข้องและใช้บ่อยๆ ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน
4. เพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างสนุกสนาน และทำท่าย
5. เพื่อได้ออกกำลังกายที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการนำกิจกรรม TPR ไปใช้ในห้องเรียน

1. ค่อยๆ สะสมสื่อการเรียนที่เหมาะสมในแต่ละกิจกรรม
2. แจกคำแนะนำหรือขั้นตอน ตลอดจนช่วยกันกำหนดท่าทางการแสดงออก (ถ้าจำเป็น) ที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่จะฝึกให้กับผู้เรียนพร้อมกันทั้งชั้น

3. ผู้สอนสาธิตการแสดงท่าทางให้เหมาะสมถูกต้องตามเนื้อหาหลายๆ ครั้ง และให้ผู้เรียนพยายามทำตามไปพร้อมกับผู้สอน
4. ผู้สอนพูดประโยคที่จะใช้ในกิจกรรม (จากข้อ 3) โดยไม่แสดงท่าทางให้ดู แต่ให้ผู้เรียนพยายามช่วยกันแสดงท่าทาง
5. ผู้สอนเลือกผู้เรียนออกมาเป็นตัวแทนแสดงหน้าชั้นเป็นกลุ่มเล็ก, ให้เพื่อนดูก่อน
6. เรียกอาสาสมัครออกมาคิดท่าทางเอง ไม่จำเป็นจะต้องเหมือนที่ผู้สอนสอนไป ถ้าสามารถเลือกผู้เรียนที่ตลกๆ ออกมาจะทำให้ชั้นเรียนมีความสุขสนุกสนานมากยิ่งขึ้น
7. ให้ผู้เรียนทั้งชั้นทำกิจกรรมพร้อมกัน ตามคำสั่งของผู้สอน
8. ในวันต่อไปก่อนจะเสนอเนื้อหาใหม่ของ TPR ควรมีการทบทวนเนื้อหาเก่าด้วยเสมอ
9. ในแต่ละวันที่มีการใช้กิจกรรมควรทำให้สนุกสนาน และทำท่ายผู้เรียนโดยการออกคำสั่งให้เร็วขึ้นเรื่อยๆ และผู้สอนจะต้องไม่จริงจังกับการทำผิดของผู้เรียนจนเกินไป
10. ผู้สอนควรมีการจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนให้สอดคล้องกับกิจกรรม TPR นี้ด้วยเพื่อเป็นการช่วยผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น
11. สำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้ตัวอักษรและสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้แล้ว บทเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (Reading lessons) ก็ควรจะนำมาใช้ได้ เช่น ให้อ่านออกเสียงตามผู้สอน แล้วอ่านเป็นกลุ่มหรืออ่านทีละคน เขียนใส่ชาร์ตติดไว้ในห้อง
12. ผู้สอนคิดกิจกรรม TPR ขึ้นเองตามความเหมาะสม หรือแก้ปัญหาของห้องเรียนที่ผู้สอนอยากจะแก้ไข เช่น เรื่องเกี่ยวกับ Adjectives, comparisons ฯลฯ ดังประโยคตัวอย่างเหล่านี้

“Go to the tallest boy”

“Bring me the book with the most pages”

ฯลฯ

ตัวอย่างกิจกรรม TPR

TPR1 : Stand/sit/close/open + eyes/mouth/hands/book

อุปกรณ์ หนังสืออะไรก็ได้สำหรับผู้เรียนแต่ละคน

Stand up.

Sit down.

Stand up.

Sit down.

Raise your hand.

Put your hand down

Stand up.

Raise two hands.
Put one hand down.
Put the other hand down.
Open your book.
Close your book.
Open your hands.
Close your hands.
Close your eyes.
Open your eyes.
Stand up.
Raise your hand.
Put your hand down.
Raise your book.
Put your book down.
Open your book.
Open your mouth.
Close your mouth.
Close your book.
Sit down.
Open your mouth.
Close your mouth.
Shhh. (whisper) Be

Raise you hand.

Put your hand down.

TPR 2 : Touch/put + ears/pencil/chair/table/crayons/boy/girl

อุปกรณ์ โต้ะ, แก้ว, ดินสอ, ยางลบ, สีเทียน ของผู้เรียนแต่ละคน

Touch your eyes.

Touch your nose.

Touch your mouth.

Close your eyes.

Open your mouth.

Open your eyes.

Close your mouth.

Touch your ears.

Touch your hands.

Raise your hands.

Put your hands down.

Touch your book.

Raise your book.

Put your book down.

Touch your pencil.

Touch your chair.

Touch the table.

Raise the table.

Touch the crayons.

Touch a girl.

Touch a boy.

Raise your eyes.

Raise your nose.

TPR 3 : Around the classroom

อุปกรณ์ แก้ว, สิ่งของต่างๆ ในห้องเรียน

Stand up.

Put your chair under your desk.

Go to the door.

Touch the door.

Open the door.

Close the door.

Go to the chalkboard.

Go to the window.

Open the window.

Close the window.

Go to the sink.

Touch the sink.

Go to the teacher.

Go to the teacher's desk.

Touch the teacher's desk.

Raise the teacher's desk.

Go to the map.

Touch the map.

Go to the flag.

Touch the flag.

Go to the calendar.

Girls go to the door.

Boys go to the window.

Girls go to the map.

Boys go to the chalkboard.

Girls go to the boys

Everybody go to your chair and sit down.

4. CLAPPING ACTIVITIES

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนในระดับต้น สามารถเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วและสนุกสนาน ผู้เรียนจะไม่มี ความกดดันในเรื่องของการกลัวความผิดพลาด เพราะปกติของผู้เรียน ซึ่งเป็นเด็กระดับช่วงชั้นที่ 1 นั้น จะชอบกิจกรรมในทำนองนี้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่

สอดคล้องกับธรรมชาติของเด็ก ทำให้มีพัฒนาการในด้านภาษาอย่างรวดเร็ว และกิจกรรมนี้สามารถสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยไม่จำเป็นจะต้องรู้จักตัวอักษรมาก่อน

ตัวอย่าง CLAPPING ACTIVITIES

1. DAYS

เด็กๆ จำ 1 สัปดาห์ มี 7 วัน

อาทิตย์	SUNDAY	MONDAY	วันจันทร์
อังคาร	TUESDAY	WEDNESDAY	วันพุธ
พฤหัสบดี	THURSDAY	FRIDAY	วันศุกร์
เสาร์	SATURDAY	วันเสาร์	พวกเราหยุดเรียน..เฮ้

ดำเนินกิจกรรม โดยให้ผู้เรียนนั่งหันหน้าเข้าหากันและเตรียมปรบมือกันเป็นคู่ ดังนี้ อาทิตย์ (ปรบมือตัวเอง 1 ครั้ง) SUNDAY (ยื่นมือขวาปรบกับคู่ของตน) MONDAY (ปรบมือตัวเอง 1 ครั้ง) วันจันทร์ (ยื่นมือซ้ายปรบกับคู่ของตน) ปรบมือสลับไปเรื่อยๆ เป็นจังหวะ ถ้าผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยคิดก็จะสนุกสนานยิ่งขึ้น

5. ACTION ACTIVITIES

เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงท่าทางประกอบกับการพูดภาษาอังกฤษ หรือกิจกรรมเข้าจังหวะ หรือคำคล้องจองภาษาอังกฤษ ดังนี้

5.1 WHERE IS

ผู้เรียน นักเรียน ป. 1-3

- จุดประสงค์
1. เพื่อความสนุกสนานกับกิจกรรมเข้าจังหวะของภาษาอังกฤษ
 2. เพื่อฝึกโครงสร้างของบทสนทนา ดังนี้

Where is? How are you ? Very well, thank you.

การนำเสนอบทเรียน

1. Where is Thumbkin? (เอามือซ่อนไว้ข้างหลังทั้งสองข้าง)

Where is Thumbkin ?

Here I am. (ยื่นมือซ้ายออกมาโดยโชว์นิ้วหัวแม่มือ ส่วนนิ้วอื่นๆ กำไว้)

Here I am. (ทำเช่นเดียวกันกับมือขวา)

How are you today, sir? (ขยับนิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายขึ้นลงเหมือนกำลังพูดกับนิ้วหัวแม่มือข้างขวา)

Very well, I thank you. (ทำเช่นเดียวกันกับมือขวา และให้มือซ้ายเป็นเหมือนคนตอบ)

Run away. (ดึงมือซ้ายกลับไปซ่อนข้างหลังดั้งเดิม)

Run away. (ดึงมือขวากลับไปซ่อนไว้ข้างหลังเช่นกัน)

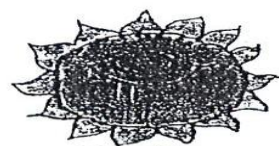
2. ทำท่าทางเช่นเดียวกับนิ้วอื่นๆ อีก ดังนี้

- Where is Pointer ? (ใช้นิ้วชี้แสดงกิจกรรมแทน)
- Where is Tall Man ? (ใช้นิ้วกลาง)
- Where is Ring Man ? (ใช้นิ้วนาง)
- Where is Pinkie? (ใช้นิ้วน้อย)

6. A RHYME TO LEARN

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกภาษาพูดและ อ่าน A RHYME ของผู้เรียน

Numbers: Learn this rhyme

1

Number one.
Look at the sun.

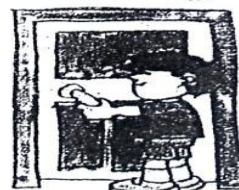
2

Number two.
This is my shoe.

3

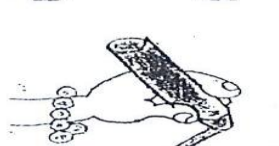
Number three.
It's a tree.

4

Number four.
Open the door.

Number five.
It's alive!

5

Number six.
Pick up the sticks.

Number seven.
Draw a sever.

6

Number eight.
Close the gate.

Number nine.
Draw a line.

7

Number ten.
Stop my hen!

8

9

10